

Sygn. akt: VIII Pz 13/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Teresa Kalinka (ref.)

Sędziowie: SSO Grzegorz Tyrka

SSO Patrycja Bogacińska - Piątek

naposiedzeniu niejawnym w dniu 4 kwietnia 2016 w G.

po rozpoznaniu sprawy z powództwa R. L.

przeciwko D. B.

o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, sprostowanie świadectwa pracy, ekwiwalent za używanie odzieży roboczej

w związku z zażaleniami powoda z dnia 2 listopada 2015 roku i 16 grudnia 2015 roku

na postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 października 2015 roku i z dnia 27 listopada 2015 roku w sprawie o sygn. akt: VI P 615/14

o oddaleniu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej, ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia i odrzucenia zażalenia na postanowienie z dnia 22 października 2015 roku ponad kwotę 8800 złotych

postanawia:

1. zmienić częściowo postanowienie z dnia 27 listopada 2015 roku :

a) w pkt 1 w ten sposób, że ustalić wartość przedmiotu zaskarżenia w zażaleniu na postanowienie z dnia 22 października 2015 roku na kwotę 8880 złotych (osiem tysięcy osiemset osiemdziesiąt) złotych , w miejsce wskazanej kwoty 8800 złotych;(osiem tysięcy osiemset złotych);

b) w pkt 2 w ten sposób, że odrzucić zażalenie na postanowienie z dnia 22 października 2015 roku na kwotę 8880 złotych (osiem tysięcy osiemset osiemdziesiąt złotych) , w miejsce wskazanej kwoty 8800 złotych;(osiem tysięcy osiemset złotych);

2 w pozostałej części zażalenia oddalić.

(-)SSO Grzegorz Tyrka (-)SSO Teresa Kalinka (ref.) (-)SSO Patrycja Bogacińska - Piątek

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2015 roku, Sąd Rejonowy w G.w pkt 1 ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 8 800 złotych i odrzucił w punkcie 2 zażalenie powoda na postanowienie tego Sądu z dnia 22

października 2015 roku o oddaleniu wniosku powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej ponad kwotę 8 800 złotych .

Strona powodowa zaskarżyła powyższe postanowienie zażaleniem wniesionym w dniu 16 grudnia 2015r.

Powód R. L. wskazał w zażaleniu, iż Sąd Rejonowy nie miał uprawnień do odrzucenia zażalenia powoda na postanowienie z dnia 22 października 2015 roku o oddaleniu wniosku powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej, jako że takie zażalenie winien rozpoznawać sąd wyższej instancji. Powód podnosił, że przedmiotowa sprawa jest prosta i oczywista oraz że nie stać go na ustanowienie pełnomocnika z wyбору. Nadto wskazał, że zawsze dotrzymywał terminów sądowych.

Postanowieniem z dnia 22 października 2015 roku Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej wskazując, że z uwagi na wartość przedmiotu sporu skarga taka nie przysługuje.

Powód w zażaleniu wskazał, że nie wiedział w jaki sposób ustalić prawidłowo wartość przedmiotu sporu i, jego zdaniem, z uwzględnieniem odsetek przekroczyła kwotę 10000 złotych. Nie stać go na opłacenie fachowego pełnomocnika.

W przedmiotowej sprawie powód został wezwany do uzupełnienia braków formalnych zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w G.z dnia 22 października 2015 roku o oddaleniu wniosku powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej m.in.: przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. R. L. pismem procesowym z dnia 22 listopada 2015r. określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 106.560 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego zażalenia powoda co do meritum sprawy nie zasługują na uwzględnienia. Jedynie zażalenie na postanowienie z dnia 27 listopada 2015 roku jest zasadne w tej części, w której powód zakwestionował ustaloną wartość przedmiotu zaskarżenia , ale do kwoty nie wyższej od wskazanej w toku postępowania sądowego i w piśmie procesowym z dnia 21 marca 2015 roku (k. 322 a.s.). W piśmie tym podał, że : „wartość przedmiotu zaskarżenia nie uległa zmianie i jest taka sama jak powód wskazywał w piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2014 roku, która to opiewa na wysokość 8880 złotych brutto...”

Zgodnie z art. 368 § 2 k.p.c. w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia. Wartość ta może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie. Z kolei po myśli art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisane terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Przepis art. 397 § 2 k.p.c. zdanie pierwsze stanowi, że do postępowania toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym.

Ze wskazanych przepisów, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wynika, że oznaczenie wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia, również w sprawach z zakresu prawa pracy, należy do niezbędnych elementów pozwu, środków zaskarżenia w sprawach o prawa majątkowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2003 r., I PK 268/02, Monitor Prawniczy 2004 nr 19, s. 904; uchwała Sądu Najwyższego z 7 lipca 2005, II UZP 7/05, OSNP 2005, nr 24, poz. 396).

Sąd I instancji wskazał, że powód rozszerzył żądanie łącznie do kwoty 8.800 zł (winno być 8880 zł), zaś zgodnie z art. 368 § 2 k.p.c. wartość przedmiotu zaskarżenia nie może przekroczyć wartości przedmiotu sporu. Określenie wartości przedmiotu zaskarżenia zgodnie z 19 k.p.c. należy do powoda. Nie może ona jednakże być ujmowana w sposób dowolny, a powinno się ją obliczać zgodnie z zasadami określonymi w art. 19 i n. k.p.c. Oczywiście jest, iż w przypadku zażaleń na postanowienia incydentalne wartość przedmiotu zaskarżenia nie może przekraczać wartości przedmiotu sporu. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 6 listopada 2002 roku, sygn. akt: III CZ 96/02 (Lex 77040) „w sprawie, w której sąd nie orzekł ponad żądanie, wartość przedmiotu zaskarżenia nie może przekraczać

wartości przedmiotu sporu, oznaczonej w wyniku rozszerzenia powództwa.” Wobec nieprawidłowego określenia przez powoda wartości przedmiotu zaskarżenia zasadnie Sąd I instancji ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia po myśli art. 19 i n. k.p.c, ale błędnie wskazał kwotę 8800, zamiast 8880 złotych. W tym zakresie zażalenie było uzasadnione, a ponad kwotę 8880 złotych zażalenie należało odrzucić. W tym stanie rzeczy Sąd II instancji nie uwzględnił zarzutów podniesionych w zażaleniu powoda na postanowienie z dnia 27 listopada 2015 roku, jako że okazały się one niezasadne i nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie miał racji powód twierdząc, iż postanowienie o odrzuceniu zażalenia wydał sąd niewłaściwy. Przepis art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. stwierdza wprost, iż to sąd pierwszej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Wbrew twierdzeniom skarżącego przy rozpoznawaniu sprawy nie doszło do naruszenia przepisów procedury cywilnej poprzez orzekanie przez sąd niewłaściwy.

Zasadnie także Sąd Rejonowy w G.w postanowieniu z dnia 22 października 2015 roku oddalił wniosek powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej. Sąd I instancji słusznie wskazał, że zgodnie z art. 398² § 1 i 2 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych, a także w sprawach dotyczących świadectwa pracy. Biorąc pod uwagę rodzaj i wartość dochodzonych przez powoda roszczeń majątkowych: o wynagrodzenie, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, ekwiwalent za używanie i konserwację własnej odzieży roboczej o łącznej wartości 8.880 zł oraz roszczenia niemajątkowego o sprostowanie świadectwa pracy należy uznać, iż przy roszczeniach powoda brak jest możliwości wniesienia skargi kasacyjnej. Prawidłowo Sąd I instancji podkreślił, iż w sytuacji niemożności złożenia skargi kasacyjnej ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu jej sporządzenia jest oczywiście nieuzasadnione i niecelowe.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji. W części zmieniającej postanowienie z dnia 27 listopada 2015 roku orzeczenie wydano w oparciu o przepis art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c.

(-)SSO Grzegorz Tyrka (-)SSO Teresa Kalinka (ref.) (-)SSO Patrycja Bogacińska - Piątek